

Н. Станевъ.

МАКЕДОНСКИ ЦАРЬ-ГЕРОЙ

България въ опасность

На 30 януарий 969 г. въ столицата на българското царство Преславъ хората били много натжжени. Отъ царскитѣ дворци излизали боляри, владици, народъ съ посърнали лица. Предъ царскитѣ врата гражданитѣ искали да узнаятъ, какво се е случило. Единъ дворецовъ глашатай съ барабанъ на бедро и черна превръзка презъ рамо се изправилъ на широкия мегданъ, ударилъ нѣколко пжти тжжно барабана и гръмогласно казалъ: „царь Петъръ, синъ на най-славния нашъ царъ Симеона, нощесъ почина...“

Народътъ се развълнувалъ. Всѣки искалъ да узнае, отъ какво е дошла смъртъта. Царьтъ бѣ царувалъ 42 години (927—969) и презъ последнитѣ години царството бѣ заплашено отъ много врагове. Работата бързо се узнала: въ Добруджа настѣпвалъ къмъ Преславъ отново рускиятъ князь Светославъ. Царь Петровитѣ войски били слаби. Опасността разтревожила много Петра, той изгубилъ силитѣ си, съблѣкълъ царскитѣ дрехи, облѣкълъ калугерско расо, постѣпилъ въ манастиря и въ отчаяние починалъ. За жалость, въ тази минута нѣмало, кой да заеме престола. Двамата царски синове, Борисъ и Романъ, били въ Цариградъ. Докато имъ известятъ за смъртъта на бащата и докато се завърнатъ въ Преславъ, България останала безъ царь.